

De Wereld aan mijn Voeten

Reizen over Zeven Continenten

Monique Teggelove

originele titel: The World at my Feet

ISBN: 9789464802542

eerste uitgave Engelse versie: 2023

eerste uitgave Nederlandse versie: maart 2023

copyright: © 2023: Monique Teggelove

omslagontwerp: Lysette Dijk-Hartman

tekst: Monique Teggelove

foto's: Monique Teggelove, Tony Joseph, Danielle Visser, James Smail

Niets van de inhoud van dit boek mag worden verveelvoudigd, verspreid of anderszins gebruikt (inclusief, maar niet beperkt tot foto's, teksten en tekeningen) op welke manier of voor welk doel dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Als er auteursrechten van derden in het spel zijn, moet toestemming voor reproductie, distributie of ander gebruik worden verkregen van de betrokken auteursrechteligenaren.

Het wonder is niet om in de lucht te vliegen
of om over water te lopen,
maar om op de aarde te lopen.

— Chinees gezegde

Voor

Barbara Johns
in de hemel

Voorwoord

Voor mij persoonlijk was 2005 een jaar van grote veranderingen. Ik had er al een tijdje mee geworsteld dat ik geen voldoening meer voelde in mijn werk en in mijn leven. Mensen waren blij met mij en mijn werk, maar aan het eind van de dag reed ik naar huis me afvragend waarom ik niet blij was.

In juni dat jaar had ik mijn appartement te koop gezet en ik had de zomervakantie besteed aan workshops met de focus op persoonlijke groei en heling. Ik had verandering voelen aankomen, maar had nog geen idee van de omvang.

Toen ik mijn appartement verkocht, lukte het me niet om een nieuwe plek te vinden. Ik kreeg te maken met een reeks verrassende situaties, waaronder een makelaar, die weigerde om mijn bod over te brengen aan de huiseigenaren en twee huizen die door de eigenaren uit de verkoop werden teruggetrokken.

Kort nadat ik mijn appartement te koop had gezet, had ik mijn goede vriendin Marloes op bezoek. Zittend aan de keukentafel begon ze spontaan te huilen. Ze deelde met me dat ze een visioen had gehad: ik zou naar het buitenland gaan. Ik had haar verrast aangekeken en haar verzekerd dat ik daartoe geen enkele intentie had; ik zou gewoon gaan verhuizen.

Ze kreeg gelijk. Er stond geen huis op me te wachten. In plaats daarvan nam ik ontslag, verkocht mijn meubilair aan de koper van mijn appartement en gaf het meeste van mijn bezittingen weg.

Mijn leven speelde zich af in de hoogste versnelling en ik voelde me alsof ik er vanaf de zijlijn naar keek. Zoals op de dag dat ik me afvroeg of ik mijn auto nog nodig zou hebben na mijn laatste werkdag.

Diezelfde avond werd mijn auto opengebroken en werd de stuurkolom beschadigd. Ik kon er niet eens meer mee naar huis rijden en moest hartelijk lachen, omdat het antwoord op mijn vraag zich zo snel had

aangediend. Het voelde ook als een teken dat ik geen controle meer over mijn leven had. Ik kon alleen maar in de overgave gaan.

De weken die volgden, waren als een rit in de achtbaan. Alles klikte op z'n plek alsof het voorbestemd was. Mijn broer bood me een kamer in zijn huis aan voor de momenten tussen reizen. Marloes gaf me een rugzak. En ik, ik ging met de stroom mee, erop vertrouwend dat alles zich zou ontvouwen. En dat gebeurde inderdaad.

Toen ik mijn huis te koop zette, had ik een heldere wens: ik wilde meer ruimte en vrijheid. Ik kreeg niet direct wat ik in eerste instantie in mijn hoofd had. Ik kreeg meer: de hele wereld.

Had ik verwacht dat ik een fulltime reiziger zou worden? Nee, helemaal niet. Ik raakte vlot gewend aan de vrijheid, het met de stroom meegaan en niet gebonden te zijn aan een locatie. Ik vertrouwde op ingevingen en mijn onderbuikgevoel over waarheen te gaan en met wie te reizen. Als het goed voelde, ging ik ervoor en zette alle maren, die mijn verstand me aanreikte opzij.

Gedurende vijf jaar reisde ik over de wereld en zette voet op alle zeven continenten. In dit boek deel ik een reeks korte verhalen, waarin ik je meeneem naar alle continenten.

Veel leesplezier,
Monique Teggelove

Egypte, januari 2023

Inhoud

Voorwoord	4
Inhoud	6
Op een Kameel door de Sinai Woestijn	8
Egypte, Afrika, 2005	8
Samenkomst van de Stammen, Qoyllur-Ritt'i	18
Peru, Zuid-Amerika, 2006	18
Op de Salkantay Trek naar Machu Picchu	32
Peru, Zuid-Amerika, 2006	32
Een Avontuurlijke Reis naar Bolivia	48
Peru-Bolivia, Zuid-Amerika, 2006	48
Het Gele Hart van Christian Island	58
Canada, Noord-Amerika, 2007	58
Luxe en Liften op de Faeröer	67
Faeröer, Europa, 2008	67
Lopen over Heilig Land	78
Australië, 2009	78
Tempels, Heerlijk Eten en Hiroshima	90
Japan, Azië, 2008	90
Pinguïns en Pannenkoekenijs	101
Antarctica, 2009	101
Als Sekhmet Roept	146
Egypte, Afrika, 2021	146
Epiloog	173
Reistips	179

Dank.....	186
Fotocredits.....	188
Contacten.....	189
Literatuurlijst.....	191
Over Monique Teggelove.....	192
Other publications in English.....	194
Andere publicaties in het Nederlands.....	195

Op een Kameel door de Sinaï Woestijn

Egypte, Afrika, 2005

God neemt ieder, waarvan hij houdt, mee door een woestijn.
Het is het medicijn voor onze dolende harten,
die rusteloos zoeken naar het Nieuwe Eden...

— Paul E. Miller

In maart 2005 reisde ik voor het eerst naar Egypte om met de Bedoeïenen een kameelentrektocht door de Sinaï woestijn te maken. Ik genoot er zo van, dat ik eenmaal thuis gelijk een tweede tocht geboekt had voor november hetzelfde jaar. Ik had er op dat moment nog geen weet van dat het geen onderbreking van het dagelijkse leven zou worden, maar in feite de eerste reis van mijn nu nomadische bestaan.

Wat is het genieten om terug te zijn in Dahab en om Joyce en de Bedoeïenen weer te zien. Het is heerlijk om een paar dagen voor de rest van de groep gearriveerd te zijn. Joyce en ik zijn door Musa en Moni

uitgenodigd voor een lunch bij hen thuis. Te gast zijn bij een lokale familie is altijd een feestje en vandaag is geen uitzondering. We worden verwelkomd en behandeld als familieleden. Als een familie eten we met z'n allen van dezelfde schaal. Na een paar happen leg ik mijn lepel opzij en eet verder met mijn hand, zoals hier de gewoonte is.

Er is iets speciaals aan eten met de hand. Hoewel velen in de zogenaamde ontwikkelde wereld het vies en onbeschaafd vinden, ervaar ik het tegenovergestelde. Handen worden vooraf grondig gewassen en alleen de rechterhand wordt gebruikt om te eten. Het aanraken van het eten geeft een gevoel van verbinding wat ver voorbij de ervaring gaat van eten met bestek. Het geeft me meer respect en waardering voor het voedsel.

Moni heeft een heerlijke maaltijd bereid. Belangrijker is dat we een fijne en vrolijke tijd hebben. Het is zo leuk om ze weer te zien en om hun recent geboren dochter Nora te ontmoeten.

Eerder vandaag is onze groep van acht afgezet op het startpunt van onze woestijntocht. De Bedoeïenen en kamelen wachtten er al op ons. Ik zie de mooie statige Haluan weer, die tijdens de reis in maart een ware leraar voor me was. Regelmatig leidde hij me weg van de groep en liet me zien dat ik niet alles onder controle hoeft te hebben en dat het leuk is om buiten de gebaande paden te verkennen.

Ik hoef er niet over na te denken; ik wil graag weer op Haluan rijden. Hij heeft echter niet z'n beste dag en doet zelfs een paar pogingen om me te bijten. Musa besluit dat het beter is dat hij de teugel overneemt om Haluan vandaag te leiden.

Ik twijfel er niet aan dat mijn energie nogal veranderd is sinds mijn vorige trip. De afgelopen paar maanden zijn intens geweest met het loslaten van mijn werk, mijn huis en mijn oude leven. Daarnaast heb ik ook nog iemand ontmoet met wie ik een diepe verbinding voel en met wie ik bijna dagelijks contact heb gehad.

De woestijn nodigt me uit om in het hier en nu te leven, om afstand te nemen van alles wat me bezig heeft gehouden en om me te concentreren op mijn welzijn. Gedurende negen dagen zal ik geen mobiel bereik hebben. Het geeft me alle ruimte en kwali-tijd om te zijn, om te voelen wat goed voor me is en om volop te genieten van alles.

Voedsel smaakt zo veel beter in de woestijn en het drinken van water voelt als pure luxe. De vredige atmosfeer rondom het kampvuur in de avond, het delen van verhalen en het gewoon stil zijn, laat zich niet uitleggen. Het kan alleen ervaren worden. Slapen onder de sterrenhemel, ver van lichtvervuiling, is simpelweg magisch. Vannacht slaap ik op dezelfde plek als toen we hier in maart waren.

Na een relatief korte rit vanochtend, zijn we gearriveerd aan de voet van een grot in de rotsen. Ik herinner me de angst, die ik voelde toen ik hier de vorige keer naar boven klom. En erger nog toen ik naar beneden ging. Voor de Bedoeïenen is dit juist een leuke speeltuin. Moeiteloos klimmen ze naar boven en samen met Joyce rennen en rollen ze lachend naar beneden.

Dit keer klim ook ik vol vertrouwen naar boven. Ik geniet van het adembenemende uitzicht en ren en glij met de anderen naar beneden. Het maakt het zo'n andere ervaring. En wie maakt zich er ook maar druk over dat er overal zand zit?

Hier zijn en er zo van genieten verklaart al waarom ik hier weer ben. In maart nodigde de woestijn me uit om los te laten. Tranen stroomden. Een verrassende regenbui bevestigde me dat ik in harmonie was met het Universum. Dit is een heel ander avontuur. Ik mag gewoon zijn; ik voel me gezegend.

De nacht is koud en ik ben blij dat Joyce ons vooraf had gewaarschuwd over de nachttemperaturen. Thermisch ondergoed en een warme slaapzak zorgen voor een comfortabele nacht. Het kijken naar de sterren en de overgave aan de schoonheid van de verbinding met alles wat is, in de momenten voor het in slaap vallen, is net zo bijzonder als ik het me herinner van de vorige tocht.

In de woestijn is het zo eenvoudig om de rest van de wereld te vergeten. Er is alleen vrede. Gezegd zijn met een leuke groep mensen om deze tocht mee te maken, draagt bij aan het gevoel van thuiskomen.

Ik word wakker van het gevoel dat de zon mijn gezicht kust. Er is absolute stilte. Het prachtige uitzicht bij het openen van mijn ogen is een ware traktatie. Hier zou ik eenvoudig aan kunnen wennen.

We boffen met het weer. De temperatuur overdag varieert van aangenaam tot warm. Omdat er niet al te veel wind is, zijn de nachten goed te doen.

De route, die we vandaag afleggen, is gewijzigd sinds mijn vorige bezoek. Hoewel het volstrekt logisch is dat Bedoeïenen families graag wat verdienen aan voorbijtrekkende toeristen, gaf het komen en gaan van souvenirverkoopsters velen een ongemakkelijk gevoel. De verandering in de route is eigenlijk heel leuk.

Gisteren stopten we voor de lunch in een wadi met veel begroeiing. Twee van de Bedoeïenenmannen waren eropuit getrokken om brandhout te zoeken. Talal kwam op volle snelheid het kamp in gereden. Hij was bij het houtspikkelen gebeten, maar had niet gezien door wat. Het zou een slang of zelfs een schorpioen kunnen zijn. Zich ten volle bewust van de risico's had hij geen seconde getwijfeld en zichzelf vier sneden toegebracht, zodat het gif zijn lijf uit kon.

De teamleden, die bezig waren met de voorbereidingen voor het eten, schakelden direct over naar wat prioriteit had. Er werden geen woorden aan besteed; ze zorgden voor Talal en zijn wonden. En net zo vanzelfsprekend als zij waren geswitcht naar de zorg voor Talal, nam iemand anders het koken over. Vol bewondering neem ik de natuurlijke stroom en de zorg in me op. De Bedoeïenmannen zijn zo verbonden. 's Avonds zitten ze samen rondom het kampvuur, tegen elkaar aangeleund of elkaar masserend. Ze hebben veel plezier samen en praten vrijwel de hele dag.

Jima, Musa, Talal, Mohamed, Ibrahim, Mahmud (de Benjamin) en Ied zijn een geweldig team en zorgen fantastisch voor ons en de kamelen. Joyce is uniek en het is een waar plezier om weer met haar op reis te zijn. Mirjam en Marloes, die er in maart ook bij waren, zijn ook weer terug in de woestijn.

De vijfde dag van de tocht alweer. Ik moet mezelf eraan herinneren om de dagen niet te tellen, maar om in het moment te blijven.

Vanochtend bezoeken we de *closed canyon*. In maart kreeg ik een claustrofobische paniekaanval en snelde ik er zo snel mogelijk uit, met een hartslag die verre van gezond was. Gisteravond hadden we zoveel plezier rondom het kampvuur, dat een deel van onze groep helemaal enthousiast werd van het idee om de kloof in het donker te lopen. Daar gingen we met onze hoofdlampjes, vrolijk lachend over de uitdaging, die we aangingen.

Het was van korte duur. Musa spotte een giftige spin. Zijn woorden en lichaamstaal waren zo duidelijk, dat we alle zeven in een oogwenk omgedraaid waren en de kloof uit spoedden. Blijkbaar komt deze soort spin alleen in het donker tevoorschijn. Gelukkig is er niets gebeurd en om eerlijk te zijn was het best een hilarische situatie, waar we hartelijk om gelachen hebben.

Het voelt bijna alsof de ervaring van gisteravond het makkelijker voor me maakt om vanochtend de kloof in te gaan. Tot mijn verbazing voel ik me zo zeker, dat ik als een van de eersten de kloof inga. Dat betekent dat ik geen mogelijkheid heb om terug te gaan als ik in paniek raak, tenzij alle anderen ook omkeren.

Ik raak niet in paniek. In tegendeel, ik geniet met volle teugen van de ervaring en manoeuvreer met gemak door de smalle delen. Gisteravond kon ik slechts een paar meter vooruit kijken. Mijn aandacht was volledig op waar ik was en ik maakte me geen zorgen over de rest. Ik nam het simpelweg stap voor stap en vertrouwde op de gids. Heeft dit op

onbewust niveau het weten gecreëerd dat ik in staat ben om het te doen?
Wat een winst.

In de jaren, die voor me liggen, zal ik vaak niet weten wat me te wachten staat als ik de drang voel om een bepaald land of een bepaalde plek te bezoeken. Me overgeven aan het niet-weten maakt het makkelijker om met de stroom mee te gaan.

Reisgenoot Tony verrast ons. Hij heeft een chocoladeletter meegebracht, een echte Nederlandse Sinterklaas traditie, die jaarlijks op 5 december wordt gevierd. Wonder boven wonder is de letter niet gesmolten. Met precisie delen we de chocolade in 18 stukken.

Ik geef me helemaal over aan de stroom. Rijden op Haluan, genieten van het woestijnlandschap, smikkelen van de heerlijke en zorgvuldig bereide maaltijden, pret hebben over de spelen rondom het kampvuur en mooie gesprekken met de groepsleden. Deze ochtend haal ik mijn muzikspeler tevoorschijn om te luisteren naar Omashar's muziek. Zijn mooie liedjes passen bij mijn stemming en de woestijnatmosfeer.

Ied, Haluan's eigenaar, verrast me door me de traditionele decoraties, die Haluan draagt te geven. Wat een bijzonder cadeau. Ik voel me dankbaar en sprakeloos¹.

We lunchen in een verlaten Bedoeïenen dorp. Het is een verrassend mooie plek met veel fruitbomen en een bron met goed water. Ik snap dat mensen naar de stad verhuizen, dicht bij werk en voorzieningen, en tegelijkertijd hoop ik dat er op een dag Bedoeïenen terugverhuizen naar dit dorp. Ik heb in de ogen van veel Bedoeïenen het verlangen gezien naar de eenvoud en vredigheid van het woestijnleven.

Musa laat ons met trots de generator zien, waarmee water uit de bron opgepompt wordt. We profiteren ervan om een douche te nemen in de buitenlucht. Het is zalig om het stromende water op mijn lijf te voelen na een week in de woestijn. Ik maak van de gelegenheid gebruik om mijn

¹ In augustus 2020 pakte ik mijn dozen uit en vond daarin de souvenirs, die ik tijdens mijn reizen over de wereld verzameld heb. Daaronder dit kostbare cadeau vanuit het hart, dat mijn verbinding met deze speciale kameel eert. De mooie versieringen hebben nog steeds zijn geur en houden zijn nagedachtenis levend.

ogen goed uit te spoelen. Ze tranen een beetje sinds gisteren. Blijkbaar moesten er vanuit de diepten van mijn wezen nog wat tranen geplengd worden. De woestijn faciliteert het opschonen van oude energieën. De Bedoeïenen hebben een meer *down-to-earth* verklaring: blauwe ogen kunnen niet zoveel zonlicht opnemen en ontsteken daardoor eerder. Blauwogige mensen zouden in de woestijn altijd een zonnebril moeten dragen, werd me op strenge toon meegedeeld.

Toen mijn auto enkele maanden geleden opengebroken werd, had de dief ook mijn zonnebril gestolen. Een van de vriendinnen, die er die avond bij was, liet me onomwonden weten dat het tijd was om te stoppen met me te verbergen achter een zonnebril. Haar opmerking resoneerde. Ik had mijn zonnebril gebruikt om me minder zichtbaar te voelen en het was tijd om uit die comfortzone te stappen.

Hoewel ik van mening ben dat zonne-energie helend is, zou het verstandig kunnen zijn om mijn ogen wat rust te geven en te kiezen voor een gebalanceerde aanpak. Een deel van de dag gebruik ik mijn zonnebril en een deel van de dag rijd ik met mijn ogen dicht, erop vertrouwend dat de zon zo toch haar helende energie met me kan delen. Met mijn ogen dicht rijden blijkt een verbazingwekkend mooie ervaring. Het dwingt me de controle los te laten en er volledig op te vertrouwen dat Haluan goed voor me zal zorgen.

Ik ga de uitdaging aan en geef me over aan mijn binnenwereld. Van tijd tot tijd komt Talal of Ied naast me rijden om te vragen hoe het met mijn ogen gaat. Ik waardeer hun zorgzame houding.

In de namiddag arriveren we bij de zee. Op de vorige tocht heb ik dit moment met gemengde gevoelens ervaren. Het was bijzonder om de zee te zien en het voelde vreemd om de woestijn te verlaten.

Als we in het schemerdonker gaan zwemmen en ik het geluid van de wind en de golven in me opneem, voel ik me helemaal blij. De tijd in de woestijn was kostbaar, net als dit moment.

We zijn begonnen aan de laatste dag van onze kamelentrektocht. Het is leuk om de ochtend aan het strand door te brengen. Ik houd ervan om mooie schelpen te verzamelen en vind het jammer dat ik ze niet mee kan nemen. Egypte heeft duidelijke regels: schelpen mogen het land niet verlaten. In plaats daarvan leg ik ze in een mooi patroon op het strand neer. Zo kan ik er in ieder geval op dit moment ten volle van genieten.

We rijden langs de kust naar Blue Hole, een populaire duikspot. Ik geniet van dit laatste stuk van de tocht. Ik adem de atmosfeer in en koester de verbinding met de bijzondere Haluan.

Veel te snel komen we aan. Het voelt raar om weer in de bewoonde wereld te zijn met al z'n geluiden en indrukken.

Het is tijd om de Bedoeïenen en kamelen gedag te zeggen. Dit is duidelijk niet mijn favoriete moment van de tocht en datzelfde geldt voor de Bedoeïenen en mijn reisgenoten. De Bedoeïenen vormen een karavaan van de kamelen en starten hun rit terug naar Dahab. Een minibus brengt ons terug naar de stad.

Na het avondeten gaan Mirjam en ik op pad voor een kop thee, een waterpijp en een goed gesprek; een mooie afsluiting van deze dag.

Het is tijd om te gaan slapen, binnen, zonder frisse lucht, geen sterren, geen kampvuur...

En weer is een prachtige woestijntocht ten einde. Ik voel diep van binnen dat ik op een dag terug zal komen naar de Sinaï woestijn.

Samenkomst van de Stammen, Qoyllur-Ritt'i Peru, Zuid-Amerika, 2006

De toekomst hangt af van wat we in het heden doen.

— Mahatma Gandhi

Twintig jaar na mijn eerste bezoek aan Peru ben ik er terug. Dit keer om Spaans te leren en om meer te verkennen van dit bijzondere land. Er is iets speciaals aan de eerste verre bestemming, die je in je leven bezoekt. Het is dus wellicht geen toeval dat ik uit alle Spaanstalige landen in de wereld, Peru gekozen heb voor mijn Spaanse lessen.

Danielle - een Nederlandse, die naar dezelfde taalschool in Cusco gaat - en ik zijn erin geslaagd om wat vrije dagen te regelen, zodat ik een droom kan verwezenlijken, die ik heb gehad sinds mijn eerste bezoek aan de beroemde Inca stad: een wandeltocht naar Machu Picchu. Hoewel de Inca Trail de meest populaire en bekendste route is, hebben wij onze zinnen gezet op de Salkantay trektocht.

Als we het kantoor van de reisagent binnenstappen om onze tocht te boeken, zit een oudere Peruviaanse man te praten met de reisagent. Zodra hij ons opmerkt, staat hij rustig op om naar de wachtruimte te gaan. Met een handgebaar nodigt hij ons uit om aan het bureau van de reisagent plaats te nemen.

We delen onze wens om de Salkantay trektocht te maken en geven de data, die we in gedachten hebben. De reisagent verstrekt ons alle informatie. Omdat er nog een paar anderen geïnteresseerd zijn, gaan we het eerst met hen bespreken en zeggen toe later op de dag terug te komen.

Als we op weg zijn naar de deur, zie ik dat de mooie oudere man ons liefdevol aankijkt, zonder ook maar een woord te spreken. Net voordat we naar buiten stappen, roept de reisagent ons terug.

“Er is binnenkort een stammenbijeenkomst in de bergen. De data zijn net bekend gemaakt. Het evenement vindt plaats tijdens het weekend dat jullie de Salkantay trektocht zouden willen maken. Ik neem deel aan het evenement. Mochten jullie geïnteresseerd zijn, dan vertel ik er graag meer over.”

Danielle en ik zijn gelijk getriggerd en voordat hij ook nog maar iets meer verteld heeft, voelen we al dat we mee willen. We voelen ons bevoorrecht en superblij dat we opvolging hebben gegeven aan het gevoel dat we van alle reisorganisaties in de stad bij deze moesten zijn. We zullen er geen spijt van krijgen.

Jaarlijks begin juni vindt Qoyllur Ritt'i plaats, een fabelachtig magisch-religieuze ceremonie op de hellingen van de Ausengate, ongeveer 4.700 meter boven zeeniveau. Het pelgrimsfestival, waar de wonderen van de Heer van de Sneeuw worden aangeropen door een serie rituelen, vindt plaats sinds 1780.

De meeste vrienden zijn trouw gebleven aan het plan om de Salkantay trektocht te maken dit weekend. Amerikaanse Hannah heeft zich bij ons aangesloten voor het bezoek aan de stammenbijeenkomst.

Het is tien voor half elf op vrijdagavond als we een vertegenwoordigster van de reisorganisatie ontmoeten. Per taxi neemt ze ons mee naar een busstation. Daar stappen we op voor de reis naar Qoyllur Ritt'i. Het Limacpampa plein is niet echt een busstation. Het is de plek, die aangewezen is om als zodanig dienst te doen voor dit jaarlijkse evenement. Alle bussen die hiervandaan vertrekken, hebben dezelfde bestemming.

Straatverkopers maken van de gelegenheid gebruik hun waren aan te prijzen en hebben de straat omgetoverd in een tijdelijke markt. Ze verkopen etenswaren, kaarsen, handschoenen, zaklantaarns en al het andere wat maar van nut zou kunnen zijn in de bergen.

Het voelt wat mysterieus om zo laat in de avond aan een reis te beginnen en door de nacht naar een onbekende bestemming te reizen. Wij drieën zijn de enige buitenlanders en mochten we er nog aan getwijfeld hebben, dan weten we nu zeker dat we aan een echt lokale ervaring begonnen zijn. Onze hoop dat we nog een paar uur zouden kunnen slapen is van korte duur. De bus is tot de nok toe gevuld met mensen en bagage en we worden de hele nacht op de *Madre de Dios* route getraakteerd op Peruviaanse muziek.

Het is nog donker als bus UZ-2222 parkeert naast diverse andere bussen op wat een onbewoond gebied lijkt, aan de voet van de Qolquepunco berg met besneeuwde top, in de Mawayani gemeenschap. Onze gids, de reisagent, wacht al op ons. Hij had ons gewaarschuwd: het gaat koud worden in de bergen. We hebben zijn woorden ter harte genomen en hebben ons warm aangekleed. In de afgelopen week hebben we diverse winkelexpedities gedaan. Ik draag drie broeken, inclusief een van wol, twee paar sokken, zes lagen shirts, handschoenen en een muts.

Een tijdelijk dorp met hutten van blauw plastic is gecreëerd om te voorzien in de behoeften van de pelgrims. Omdat het nogal koud is, zien we ons al vlot genoodzaakt om de toiletten te bezoeken. Over een stroompje zijn wat houten planken geplaatst met voldoende tussenruimte om er gehurkt boven te gaan hangen. Een constructie van